

Jaký je rozdíl mezi reverzním syndromem a retraumatizací?

Reverzní syndrom je jev běžně známý ve všech celostních metodách léčby, které se nesnaží odstranit následek a snaží se léčit skutečné příčiny nemocí, je znám také jako průvodní jev při všech detoxikačních kúrách. Jedná se o to, že tak jak léčba pokračuje do hloubky k původním zdrojům problémů a zdravotních příznaků, tak se mohou znovu objevit tělesné reakce, bolesti, pocity, které tehdy příznakům předcházely, byly na jejich počátcích. Takže se stává, že člověk má najednou po určitou dobu stejné bolesti, stejný kožní problém, dospělý má příznaky jako dítě při zarděnkách nebo mu naskáče několik pupíků jak při planých neštovicích, rozbolího kloub nebo kost, jako když s ním kdysi dávno na operaci atd. Toto navíc mohou provázet i přímé detoxikační příznaky, jak se tělo horečně zbavuje toxických látek z jater či jiných orgánů. Při léčbě boreliózy se mohou otevřít stará zapouzdřená ložiska hluboko v orgánech a najednou výrazně stoupnou protilátky v krvi. Stejně tak se děje i ve všech psychických procesech, takže se mohou na určitou chvíli oběvit staré úzkosti a strachy, bolesti včetně odpovídajících somatizačních projevů. Toto se děje vždy na omezenou kratší dobu, kdy máme příležitost jev použít pro sebe, pro svou integraci a ukončení traumatických strategií a ošetřit oblasti dopadu traumatu. Pro tento proces je vždy, dobré aby byla vytvořena nová vnitřní struktura u klienta, aby věděl co se děje a jak s tímto jevem může zacházet.

Tyto příznaky mohou mít tendenci se objevovat opakovaně i zcela spontánně či nahodile při různých spouštěcích stimulech (trigger), jako pokus našich vnitřních částí o dovolání se pozornosti a dokončení procesu. Pokud se toto takto děje, je na každém zda tento jev upozoruje a rozhodne se s ním něco dělat.

Pro retraumatizaci je typické, že se proces zraňování opakuje znovu a znovu, člověk znovu zamrzá nebo je pohlcen neúnosnými pocity a nebo znovu nenachází jiné řešení, takže opakuje staré strategie a vlastně znovu se zraňuje. Znovu si přehrává stejné situace na sobě či na svém okolí (často na dětech či klientech) bez nějaké realizované změny či posunu.

Při léčivém reverzním procesu či integraci v rámci léčení psychického traumatu se mohou objevit stejné příznaky a jevy, ale nikdy netrvají tak dlouho, nejsou až tak hrozné, a vidíme už jiné nové možnosti řešení, nové strategie a pomalu se je učíme a zkoušíme, vytváří se nová vnitřní struktura.

Bohužel někteří terapeuti, neznají těchto procesů a sami zamrzlí v nějaké traumatické fázi pak buď:

- utíkají před možností těchto reverzních příznaků, tedy snaží se ochránit klienta (resp. sami sebe) před tím aby se něco takového začlo vůbec řešit
- nebo naopak klienta s velkým zaujetím dovedou do traumatu a tam ho buď znovu nechají bez ošetření (jen se sděním, vidíš to je jako tehdy, tak to si stále držíš v sobě) nebo přímo zopakují nějakou retraumatizační strategii, jako např. "musíš se rozhodnout a vzít si odpovědnost" nebo "nejsi dost pokorný" nebo "musíš to ze sebe více vykřičet a více se snažit" (ač on se tehdy snažil, ukřičet se mohl a nikdo ho neslyšel a nebo naopak křičet nemohl vůbec vůbec) , nebo "musíš přijmout své rodiče, jinak se ti povede stále špatně" .

Pokud by nějaké nepříjemné projevy po terapii či konstelaci trvaly příliš dlouho bez nějaké změny, nového pochopení, nového kroku a zkušenosti, nějakého posunu, tak je někde chyba a je třeba se na problém podívat znovu a ošetřit traumatické procesy.

Horší ovšem je, že v mnohých případech k retraumatizaci dojde, protože si klient s terapeutem jen přehrají svá traumata a upevní své obranné či kompenzační traumatické strategie. Takto dokonce mohou odcházet s pocitem naplnění a spokojenosti, ale skutečný problém ovšem zasouvají hlouběji do své duše nebo do jiné oblasti svého těla či života. Pak mohou mluvit i o reverzních syndromech, ale jsou to ve skutečnosti retraumatizace.